

פרק 58

נהש"ס, קוגניציה תחת אילוצים, חלק ח'

הערת המחבר: הטריילר לסרט צבא האופל, הדומה לזה שהארי ראה, נמצא בכתובת THV1KkPXlxQ ביוטיוב.

ציטוט המפתח הוא כדלקמן, נאמר על ידי אדם בן זמננו למאזינים מימי הביניים:

"All right you primitive screwheads! Listen up! You see this? This... is my *boomstick*!"

בחשבה מוחלטת עמד ילד, מצמיד את שרביטו לחומת המתכת המוצקה של אקבאן, מטיל קסם שרק שלושה אנשים אחרים בעולם האמינו שהיה אפשרי, ושלאיש מלבדו לא היה הכוח להטיל.

כמובן, קוסם חזק היה יכול לחתוך את החומה בשניות באמצעות מחווה ומילה.

בשביל המבוגר הממוצע הייתה זו עבודה של כמה דקות, שאחריה היה מותש.

אבל כדי להשיג את אותו הדבר כתלמיד שנה-ראשונה בהוגוורטס, אתה חייב להיות יעיל.

למרבה המזל – טוב, לא מזל, לא היה לזה שום קשר למזל – למרבה החריצות, הארי התאמן בשינוי צורה שעה נוספת בכל יום, עד שהגיע להיות טוב יותר אפילו מהרמיוני במקצוע האחד הזה; הוא התאמן בשינוי-צורה חלקי עד שמחשבותיו החלו לקבל את הצורה האמיתית של היקום כמובנת מאליה, אז הוא נדרש רק למעט מאמץ נוסף כדי להחזיק בתודעתו את הטבע הקוונטי חסר-הזמן שלו, בעודו שומר על הפרדה מנטלית מוחלטת בין רעיון הצורה ורעיון החומר.

והבעיה בזה שהאומנות הפכה לכה שגרתית...

...הייתה שהארי היה חופשי לחשוב על דברים אחרים בזמן שעסק בה.

איכשהו המחשבות שלו הצליחו לא להגיע לשם, לא להתעמת עם המובן מאליו, עד שניצב מול העובדה שהוא באמת עומד לעשות זאת בעוד כמה דקות.

מה שהארי עמד לעשות...

...היה מסוכן.

ממש מסוכן.

מישהו-ממש-באמת-עלול-להיהרג מסוכן.

להתמודד עם תריסר סוהרסנים בלי לחש הפטרונוס היה מפחיד, אבל בסך הכל מפחיד. הארי היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס, היה מטיל את לחש הפטרונוס ברגע שהיה חושב שישנה סכנה שלא יהיה מסוגל לעשות זאת, ברגע שהיה מרגיש את העמידות שלו מתחילה להיעלם. ואפילו אם זה לא היה עובד... אפילו כך, אלא אם הסוהרסנים קיבלו הוראה לנשק את מי שתפסו, כישלון לא היה סופני.

זה היה שונה.

החפץ המוגלגי שיצר בשינוי-צורה עלול להתפוצץ ולהרוג אותם.

הממשק בין הטכנולוגיה לקסם עלול להיכשל בשלל דרכים ולהרוג אותם.

ההילאים עלולים לפגוע בירייה ממוזלת.

זה פשוט היה, טוב...

מסוכן ברצינות.

הארי תפס את התודעה שלו מנסה לשכנע את עצמה להאמין שזה בטוח.

אין ספק, כל העסק יכול לעבוד, אבל...

אבל אפילו אם נשים בצד את העובדה שלרציונליסטים אסור אף פעם לשכנע את עצמם להאמין במשהו, הארי ידע שהוא לא יכול לשכנע את עצמו להאמין שיש פחות מ-20% סיכוי של מוות.

תפסיד, אמר הפלפאף.

תפסיד, אמר קולו של פרופסור קווירל בתודעתו.

תפסיד, אמרו המודלים המנטליים של הרמיוני ופרופסור מקגונגל ופרופסור פליטיק ונוויל לונגבוטום, ופחות או יותר של כל מי שהארי הכיר למעט פרד וג'ורג', שהיו הולכים על זה ברגע.

הוא פשוט צריך ללכת לחפש את דמבלדור ולהסגיר את עצמו. הוא צריך לעשות זאת, הוא באמת באמת צריך, זה היה הדבר היחיד השפוי לעשות בשלב הזה.

ואם היה זה רק הארי במשימה הזו, רק חייו שלו שהיו מונחים על הכף, הוא היה עושה זאת; בוודאי שהיה עושה זאת.

החלק שכמעט גרם לו לאבד את הריכוז שלו בשינוי-הצורה החלקי שעשה, החלק שאיים לפתוח אותו לסוהרסנים...

...היה פרופסור קווירל, חסר הכרה ובדמות נחש.

אם פרופסור קווירל ילך לאזקבאן על חלקו בבריחה, הוא ימות. הוא בטח לא ישרוד שבוע. הוא עד כדי כך רגיש.

זה עד כדי כך פשוט.

אם הארי יפסיד פה...

הוא יפסיד את פרופסור קווירל.

אף על פי שהוא כנראה מרושע, אמר ההפלפאף שבו בשקט. אף על פי כן?

לא הייתה זו החלטה שהארי עשה בצורה מודעת כלשהי. הוא פשוט לא היה מסוגל לעשות זאת. להפסיד זה לנקודות בית, לא לאנשים.

אם אתה חושב שחייך שלך בעלי ערך מספיק כך שאתה לא מוכן לקחת סיכוי של שמונים אחוז למות כדי להגן על כל האסירים באזקבאן, ציין הצד הסלית'ריני שלו, אין שום דרך בה אתה יכול להצדיק לקחת סיכון של עשרים אחוז למות כדי להציל את בלטריקס ואת פרופסור קווירל. המתמטיקה לא עובדת, לא יכול להיות שאתה משייך תועלות עקביות לתוצאות.

הצד הלוגי שלו ציין שסלית'רין הרגע ניצח בוויכוח.

הארי שמר על הצורה בתודעתו, המשיך להטיל את הלחש. הוא תמיד יכול לבטל את המשימה אחרי שיסיים את שינוי-הצורה, הוא לא רצה לאבד את המאמץ שהשקיע כבר.

ואז הארי חשב על משהו אחר שגרם לו להתאמץ מאוד להמשיך את הלחש שלו, להמשיך להתנגד לסוהרסנים.

מה אם מפתח המעבר לא ייקח אותנו לאן שפרופסור קווירל אמר שהוא ייקח?

זה היה ברור בדיעבד, ברגע שחשב על זה.

אפילו אם הבריחה תעבוד בדיוק כפי שתיכנן, אפילו אם המכשיר המוגלגי יעבוד ולא יתפוצץ ולא יבצע אינטראקציה לא טובה עם המכשיר הקסום הצמוד, אפילו אם להילאים לא תהיה ירייה ממוזלת, אפילו אם הארי יתרחק מאזקבאן מספיק כדי להשתמש במפתח המעבר...

...ייתכן שלא ימתין מרפא פסיכיאטרי בסוף הדרך.

זה היה משהו שבו הארי האמין כשבטח בפרופסור קווירל, והוא שכח להעריך אותו מחדש אחרי שלא ניתן היה עוד לבטוח בפרופסור קווירל.

אתה לא יכול לעשות את זה, אמר הפלפאף. בשלב הזה אנחנו מדברים על טיפשות לשמה.

נראה כאילו קור התפשט בחדר, אבל הארי המשיך לבצע את שינוי-הצורה, אפילו בעוד התנגדותו לסוהרסנים רעדה.

אני לא יכול לאבד את פרופסור קווירל.

הוא ניסה להרוג שוטר, אמר הפלפאף. כבר אז איבדת אותו. כנראה שבלטריקס היא בדיוק מה שכולם חושבים שהיא. פשוט תיקח בחזרה את הגלימה שלך, לך למצוא את דמבלדור ותגיד לו שרימו אותך.

לא, חשב הארי בייאוש, לא בלי לדבר עם פרופסור קווירל, ייתכן שישנו הסבר, אני לא יודע, אולי הוא עמד רחוק מספיק מהפטרונוס שלי כך שהסוהרסנים השפיעו עליו... אני לא מבין, זה לא הגיוני בשום השערה, למה שיעשה את זה... אני לא יכול פשוט...

הארי הפנה את תודעתו משרשרת המחשבה הזו לפני שתשבור לגמרי את ההתנגדות שלו לפחד, משום שהוא לא הצליח לחשוב על להאכיל את הסוהרסנים בפרופסור קווירל בעודו שומר על נחישותו נגד המוות, זה היה בלתי-אפשרי קוגניטיבית.

ההסקה שלך לוקה מלאכותיות, ציין הצד הלוגי שלו ברוגע, מצא דרך לתקן אותה.

בסדר, בואו רק נייצר חלופות, חשב הארי. לא נבחר, לא נשקול, בהחלט לא נתחייב... רק נחשוב על מה עוד אני יכול לעשות מלבד התוכנית המקורית.

והארי המשיך לחתוך את החור בקיר. הוא השתמש בשינוי-צורה חלקי על קליפת מתכת גלילית דקה, בקוטר של שני מטרים ובעובי של חצי מילימטר, שחדרה לכל אורך הקיר. הוא הפך בשינוי-צורה את המתכת בעובי חצי המילימטר לשמן מנועים. שמן מנועים הוא נוזל ואסור לשנות-צורה דברים לנוזלים משום שהם עלולים להתאדות, אבל לו ולבלטריקס ולנחש היו לחשי בועית-קסדה. והארי יכול להטיל פניטה על השמן מיד לאחר מכן, מבטל את שינוי-הצורה שלו...

...ברגע שפיסת המתכת המופרדת והמשומנת תחליק מהקיר אל רצפת התא שלהם, הוא יצר אותה בשיפוע כך שהכבידה תמשוך אותה מטה, ברגע ששינוי-הצורה יסתיים.

אם הארי ובלטריקס לא יצאו על המטאטא שלו דרך החור שיווצר בקיר...

המוח של הארי הציע שהוא יכול לנסות ליצור בשינוי-צורה משטח שיכסה את החור בקיר, שייצור חלל שבו בלטריקס ופרופסור קווירל יוכלו להתחבא עם הגלימה בזמן שיסגיר את עצמו. ופרופסור קווירל יתעורר בסופו של דבר, והוא ובלטריקס יוכלו לחשוב על דרך להימלט מאזקבאן בעצמם.

קודם כל, זה היה רעיון מפגר. שנית כל, עדיין תהיה חתיכת מתכת ענקית על רצפת התא שתסגיר את התוכנית.

ואז המוח של הארי ראה את המובן מאליו.

תן לבלטריקס ולפרופסור קווירל להשתמש בדרך המילוט שהמצאת. אתה תישאר מאחור ותסגיר את עצמך.

בלטריקס ופרופסור קווירל היו אלה שחייהם היו בסכנה.

הם ירוויחו, לא יפסידו, מלקחת את הסיכון.

ולא הייתה שום סיבה, שום סיבה שפויה, שהארי ילך איתם.

רוגע השתלט על הארי כשחשב על זה, הקור והאפלה שנרעדו על קצות תודעתו נסוגו. כן, זהו זה, זוהי הדרך היצריתית מחוץ לקופסא, זו החלופה השלישית הנסתרת. הטעות שבדילמה הייתה ברורה בדיעבד. אם הארי יסגיר את עצמו, הוא לא יהיה חייב להסגיר את בלטריקס ואת פרופסור קווירל. אם בלטריקס ופרופסור קווירל ילכו בדרך מילוט מסוכנת, הארי לא יהיה חייב ללכת איתם.

הארי אפילו לא יצטרך להתמודד עם הבושה שבלהודות שרומה, אם יורה לבלטריקס להסיר את הזיכרון. כולם פשוט יניחו שנחטף, כולל הארי עצמו. נכון, אין שום סיבה סבירה שאדון האופל יבקש מבלטריקס לעשות זאת; אבל הארי יכול פשוט לחייך ולומר שבלטריקס לא צריכה לדעת, וזה הכל...

צוות ההילאים שלה עבר בערך שלושה רבעים מהדרך במורד אזקבאן, כמו שני הצוותים האחרים בשתי הלולאות האחרות. אמיליה החלה כבר להרגיש מתוחה יותר, אם כי היא הימרה שהפושעים מתחבאים בקומה האחת-לפני-האחרונה, חלק ממנה ייחל שדמבלדור היה חושב לבדוק את הקומה המסוימת הזו בקפידה רבה יותר וחלק ממנה שמח שהוא לא עשה זאת.

ואז נשמע קול מרוחק, כמו צליל 'טינק' שהגיע ממרחק. כמו קול רם מאוד שמגיע מהקומה האחת-לפני-האחרונה, נגיד.

אמיליה הביטה בדבמלדור לפני שהבינה, לפני שהצליחה לעצור את עצמה.

הקוסם הזקן משך בכתפיו, חייך אליה חיוך קטן, ואמר, "משום שביקשת זאת, אמיליה, " והלך פעם נוספת.

"פיניטה אינקנטאטם", אמר הארי לשמן שציפה את חתיכת המתכת הענקית שנחה על הרצפה. הוא בקושי שמע את עצמו מדבר, אוזניו עדיין צילצלו מהבום של המתכת המוצקה שהחליקה מהקיר ונפלה. (הוא היה צריך להטיל לחש קוויטוס, בדיעבד, אם כי זה לא היה מונע מהרעש מלהתפשט דרך רצפת המתכת המוצקה.) ואז הארי אמר זאת שוב, "פיניטה אינקנטאטם" לשמן שציפה את החור בקוטר שני המטרים שבקיר, מכוון את ההשפעה לטווח רחב; היה זה הקסם שלו שהארי ביטל, מה שהפך את הלחש לחסר מאמץ כמעט. הארי הרגיש עייף מעט כעת, אבל זה היה הקסם האחרון שיצטרך. הוא אפילו לא היה צריך לעשות זאת, בעצם, אבל הארי לא רצה להשאיר נוזל שנוצר בשינוי-צורה סתם כך, והוא גם לא רצה להסגיר את סוד שינוי-הצורה החלקי.

הוא נראה מאוד... מזמין, החור בקוטר שני המטרים שהוביל אל החופש.

האור שנכנס מבחוץ... לא היה בדיוק השמש שהאירה על פניו, אבל הוא היה בהיר יותר מכל דבר בתוך אדקבאן.

הארי כן התפתה ללכת על זה, פשוט לקפוץ על המטאטא עם בלטריקס והנחש. רוב הסיכויים שהם כן יימלטו בבטחה. ואם הם באמת יימלטו בבטחה, והארי יבוא איתם, אז הוא ופרופסור קווירל יוכלו לחזור בזמן ולהיראות חפים-מפשע לחלוטין, הכל יחזור להיות כרגיל.

אם הארי יישאר מאחור ויסגיר את עצמו... אז אפילו אם כולם יניחו שהארי היה בן ערובה, יניחו שהארי שיקר לפטרונוס של פרופסור מקגונגל תחת איומי שרביט... אפילו אם הארי עצמו יתחמק מזה בלי עונש...

לא סביר שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל ימשיך ללמד בהוגוורטס.

פרופסור קווירל יגיע לסוף הקריירה שנגזר עליו מראש, בפברואר של שנת הלימודים.

וכן, פרופסור מקגונגל תהרוג את הארי, וכן, זה יהיה איטי וכואב.

אבל להישאר מאחור היה הדבר ההגיוני, הבטוח, השפוי לעשות, והארי הרגיש יותר רגוע ממלא חרטה.

הארי פנה אל בלטריקס; הוא פתח את פיו כדי לצוות עליה בפעם האחרונה -

ואז נשמע לחשוש, לחשוש חלש, לחשוש שנשמע איטי ומבולבל, והלחשוש אמר,

"מה היה... הרעש הזה?"

הקוסם הזקן צעד במסדרון. הוא הגיע לדלת מתכת ופתח אותה, יודע מזיכרון אילו תאים ריקים.

שבעה מזמורי כוח וידיעה אמר אז הקוסם הזקן, לפני שהמשיך הלאה; זה לא יעייף אותו הרבה במצטבר, עם כל כך מעט תאים שנותרו לבדוק.

"מורה", לחשש הארי. כל כך הרבה רגשות עלו בו בזמן. הוא ידע, על אף שלא היה מסוגל לראות, שהנחש הירוק מסביב לכתפיה של בלטרקס הרים באיטיות את ראשו כדי להביט סביב. "אתה... בססדר, מורה?"

"מורה?" נשמעה הלחשוש החלש והמבולבל. "מה המקום הזה?"

"כלא", לחשש הארי, "הכלא עם אוכלי-החיים, עמדנו להציל איששה, אתה ואני. אתה ניסית לקטול את האישש המגן, אני חסמתי את הקללה ההורגת ששלך, הייתה תהודה בינינו... איבדת את ההכרה, הייתי צריך להביס את האישש המגן בעצמי... לחשש המגן שלי בוטל, אוכלי-החיים אמרו למגינים ששהאיששה ברח. ישש פה מיששהו ששיכול לחושש בלחשש המגן ששלי, כנראה המנהל... אז הייתי חייב לבטל את לחשש המגן שלי, למצוא דרך אחרת להססתר אותך ואת האיששה מאוכלי-החיים בלי לחשש מגן, ללמוד להגן על עצמי בלי לחשש מגן, להברית אוכלי-חיים בלי לחשש מגן, ואז לחששוב על תוכנית מילוט חדשה בששבילך ובשביל האיששה, ולבססוף, לחתוך חור בקיר מתכת עבה ששל כלא על אף ששאני רק תלמיד ששנה ראששונה. אין זמן להסביר, אתה חייב ללכת עכשיו. אם לא ניפגשש ששוב לעולם, מורה, אז ששמחתי להכיר אותך לזמן מה, אף על פי ששאתה כנראה מרוששע. טוב ששישש זמן לומר זאת: היה ששלום."

הארי לקח את המטאטא והגיש אותו לבלטרקס, ופשוט אמר, "עלי."

הוא החליט לשמור על הזיכרונות. בתור התחלה, הם חשובים. מעבר לכך, הוא והמורה להתגוננות החלו לתכנן זאת לפני שבוע, והארי לא עמד להעלים את כל השבוע האחרון, אז להסביר לבלטרקס בדיוק למה הוא צריך לחש זיכרון. הארי כנראה יכול לשטות בווריסטרום, ואם דמבלדור יתעקש שהארי יוריד את מגיני הלסת-ההכרה שלו לבחינה עמוקה יותר... טוב, הארי פעל בגבורה לכל אורך הדרך.

"עצסור!" אמר הנחש. קולו התחזק כעת. "עצסור, עצסור, עצסור! למה אתה מתכוון, היה ששלום?"

"תוכנית מילוט מססוכנת", אמר הארי. "החיים ששלי לא בססכנה, רק ששלך וששלה. אז אני נששאר, מססגיר את עצמי -"

"לא!" אמר הנחש. הלחשוש היה חזק. "אססור! לא מותר!"

בלטרקס עלתה על המטאטא; הארי היה מסוגל להרגיש (אבל לא לראות) את ראשה פונה לאחור להביט בו, לא אומרת מילה. ממתנה לו, אולי, או פשוט ממתנה להוראות.

"כבר לא בוטח בכך", אמר הארי בפשטות. "לא מאז ששניסית לקטול את האישש המגן."

והנחש ליחשש, "לא ניסיתי לקטול את האישש המגן! אתה טיפשש, ילד? לקטול אותו לא הגיוני, רששע או לא!"

כדור הארץ הפסיק להסתובב על צירו, קפא במסלולו מסביב לשמש.

לחשושו של הנחש היה זועם יותר מכפי שהארי שמע את פרופסור קווירל האנושי אי פעם. "לקטול אותו? לו הייתי רוצסה לקטול אותו, הוא היה מת תוך ששניות, ילד טיפשש, הוא לא היה ששקול לי! רצסיתי להכניע, לששלוט, להכריח אותו להוריד מגנים על התודעה ששלו, הייתי צסריך לקרוא אותו, לדעת מי המתין לתששובה שלו, ללמוד פרטים ללחשש זיכרון -"

"הטלת קללה הורגת!"

"ידעתי ששהוא יתחמק!"

"האם חייו ששווים כל כך מעט? מה אם לא היה מתחמק?"

"הייתי דוחף אותו הצידה עם קססם שלי, ילד טיפש!"

שוב העצירה בסיבוב הפלנטה. הארי לא חשב על זה.

"תבנן רפה ששכל וחססר תוששייה," לחשש הנחש, בבזה בעס עד שנשמע כאילו הלחישות עולות זו על זו, "אימבצסיל חכם, אידיוט ערמומי, ססלית'רין ששוטה ולא מאומן, החששדות המוטעים ששלך הרססו -"

"זה לא זמן טוב להתווכח," ציין הארי ברוגע. שטף ההקלה שניסה להציף אותו התבטל על ידי המתח הגובר. "מששום ששאני לא יכול לכעוסס עליך כמו ששצסריך, בלי לפתוח את עצסמי לאוכלי-חיים. צסריך להזדרז, מיששהו עלול היה לששמוע רעשש -"

"הססבר תוכנית בריחה," אמר הנחש בדחיפות. "מהר."

הארי הסביר. בלחשננית לא היו מילים לטכנולוגיה מוגלגית, אבל הארי תיאר את התפקוד ונראה שפרופסור קווירל הבין.

נשמעו כמה לחשושים קצרים, המקבילה הנחשית לנביחת צחוק מופתע, ואז להוראות נורות. "אמור לאיששה להביט הצסידה, הטל לחשש ששל ששקט, הצסב לחשש שומר מחוץ לדלת. אששנה את עצסמי, אעששה כמה ששינויים מהירים להמצסאה שלך, אתן לאיששה שיקוי חירום כדי ששתוכל להגן עלינו, אששתנה בחזרה לפני שתבטל לחשש. תוכנית תהיה בטוחה יותר אז."

"זאני אמור להאמין," לחשש הארי, "ששמרפא לאיששה באמת ממתין לנו?"

"תששתמשש בששכל, ילד! נניח ששאני רששע. לססיים ששימושש בך פה בבירור לא מה ששתיכננתי. מששימה היא מטרה מזדמנת, מומצאת אחרי ששראיתי את לחשש המגן ששלך, כל העניין אמור להיות לא מורגשש, מוססתר כששנעזוב מקום של אוכלי-חיים. כמובן ששתראה אדם מעמיד פנים ששהוא מרפא כששנגיע! לחזור למקום ששל אכילה אחר כך, תוכנית מקורית ממששיכה ללא הפרעה!"

הארי בהה בנחש הבלתי נראה.

מצד אחד, כשהוא אמר זאת ככה הארי הרגיש די אידיוט.

ומצד שני, זה לא היה ממש מרגיע.

"אז," לחשש הארי. "מה התוכנית ששלך בששבילי, בדיוק?"

"אמרת ששאין זמן," נשמעה לחישת הנחש, "אבל התוכנית היא ששתששלוט במדינה, כמובן, אפילו החבר האצסיל הצסעיר שלך הבין זאת כבר, ששאל אותו כששנחזור אם אתה רוצסה. לא אומר עוד עכשיו, זמן לעוף, לא לדבר."

הקוסם הזקן שלח את ידו לעבר דלת מתכת נוספת, שמאחוריה בקע מלמול מת בלתי פוסק, "אני לא סיריוס, אני לא סיריוס, אני לא סיריוס..." עוף-החול שעל כתפו כבר צרח בדחיפות, והקוסם הזקן כבר התכווץ -

צווחה נוספת פילחה את המסדרון, דמויית-עוף-חול אבל לא זהה לקריאת עוף-החול האמיתית.

ראשו של הקוסם פנה להביט ביצור הכסוף שעל כתפו השנייה, כשהטפרים חסרי הממשות של ישות-הלחש שלחו אותה לאוויר.

עוף-החול המזויף עף במורד המסדרון.

הקוסם הזקן רץ אחריו, רגליו נעות כמו אלו של איש צעיר ונמרץ בן שישים.

עוף החול האמיתי צרח פעם נוספת, פעמיים, ואז פעם שלישית, מרחף לפני דלת המתכת; ואז, כשהיה ברור שאדונו לא יחזור על אף כל קריאותיו, הוא עף אחריו בחוסר רצון.

פרופסור קווירל חזר לצורתו האמיתית הפעם - פולימיצי החזיק לשעה בלי לקחת מנה נוספת - ואף על פי שהמורה להתגוננות היה חיוור, נשען על סורגי המתכת של התא הסמוך, הקסם שלו היה חזק מספיק כדי לאחוז בשרביטו בלי מילה, בעוד בלטריקס הסירה את הגלימה והניחה אותה בצייתנות בידו הממתינה של הארי. תחושת האבדון החלה להיבנות שוב, אם כי טרם הגיעה לעוצמה מלאה, בעוד כוחו של המורה להתגוננות שב אליו, קצות הכוח העצום מתנגשים עם ההילה הילדותית והקטנה של הארי.

הארי אמר בקול את תיאור החפץ המוגלגי שלו, קורא בשמו לטובת הקוסם הצופה, ואז פיניטה מהארי הפך את כל העבודה הקשה שלו לקוביית קרח. פרופסור קווירל לא היה יכול להטיל לחשים על משהו שהארי יצר בשינוי-צורה, משום שתהיה זו אינטראקציה בין הקסמים שלהם, קטנה ככל שתהיה, אבל -

שלוש שניות לאחר מכן, פרופסור קווירל החזיק גירסה משלו של המכשיר. מילה יחידה וניפנוף שרביט, ושארית הדבק נעלמה מהחפץ הקסום; שלושה לחשים לאחר מכן, הקסום והטכנולוגי חוברו יחדיו כאילו היו דבר אחד, ולחשי עמידות-על ותפקוד מושלם הוטלו על המכשיר המוגלגי.

(הארי הרגיש הרבה יותר טוב כשעשה זאת בהשגחת מבוגר.)

שיקוי הושלך לעבר בלטריקס, ופרופסור קווירל והארי ציוו יחד, "שתי", כאילו דיברו באותו הקול. האישה המצומקת כבר החלה להרים אותו לשפתיה בלי להמתין; משום שהיה ברור לכל שהאנימאגוס הנחש היה משרת של אדון האופל, אחד חזק ונאמן.

הארי סיים לעטות את ברדס גלימת היעלמות.

קסם קצר ונורא זינק מקצה שרביטו של המורה להתגוננות וחרך את פיסת המתכת הענקית שנחה באמצע החדר; כפי שהארי ביקש, באומרו שהדרך שבה השתמש הייתה עלולה לזהות אותו.

"כפפה שמאלית", אמר הארי לנרתיק שלו, הוציא ועטה אותה.

מחוזה מהמורה להתגוננות גרמה לרתמה להופיע על כתפיה של בלטריקס, ומכשיר בד קטן יותר הופיע על ידה, ומשהו כמו אזיקים על פרקי ידיה, בזמן שהאישה סיימה לשות את השיקוי.

צבע מוזר וחולני הופיע על פניה החיוורות של בלטריקס, היא התיישרה, עיניה השקועות התבהרו ונראו מסוכנות הרבה יותר...

...לשונות קיטור קטנות יצאו מאוזניה...

(הארי החליט שלא לחשוב על החלק הזה.)

...ובלטריקס צחקה, צחוק פתאומי ומטורף שהידהד הרבה יותר מדי חזק בתאי הכלא הקטנים של אזקבאן.

(בתוך זמן קצר, כך אמר המורה להתגוננות, בלטריקס תאבד את ההכרה ותישאר כך למשך זמן לא מבוטל, זה היה המחיר שגבה השיקוי; אבל לכמה רגעים היא תקבל בחזרה את החלק העשרים של הכוח שהיה לה פעם.)

המורה להתגוננות השליך את שרביטו לעבר בלטריקס, ורגע לאחר מכן היטשטש לנחש ירוק.

רגע אחרי זה יראת הסוהרסנים חזרה לחדר.

בלטריקס התכווצה רק מעט, תפסה את השרביט, והחוותה ללא מילים; הנחש ריחף מעלה והוכנס לרתמה שעל גבה.

הארי אמר "עלה!" למטאטא.

בלטריקס חיברה את השרביט לנדן שעל ידה.

הארי זינק אל המטאטא הדו-מושב במושב הקדמי.

בלטריקס התיישבה מאחוריו, היא כבלה את ידיה אל המאחזים של המטאטא באמצעות המכשירים דמויי האזיקים שעל ידיה, בעוד ידו הימנית של הארי דחפה את שרביטו אל הנרתיק.

השלושה נורו דרך החור שבקיר -

- ויצאו לאוויר הפתוח, היישר מעל בור הסוהרסנים, בתוך המנסרה המשולשת העצומה שהייתה אזקבאן, השמיים הכחולים גלויים מעליהם, מאירים עליהם באור השמש.

הארי כיוון את המטאטא והחל להאיץ, מעלה ולעבר מרכז החלל המשולש. ידו השמאלית, עוטה כפפה כדי למנוע מגע ישיר בין עורו למשהו שפרופסור קווירל יצר בשינוי-צורה, נחה על המתג שבלוח הבקרה של המכשיר המוגלגי.

הרבה מעליהם, צעקות מרוחקות נשמעו.

אוקיי, חבורת מפגרים פרימיטיביים!

הילאים על מטאטאי מרוץ מהירים צללו מהשמיים היישר לעברם, ניצוצות אור חלושים נעים מטה לעברם כשהרירות הראשונות נורו.

תקשיבו לי!

"פרוטגו מקסימוס!" צעקה בלטריקס בקול חזק ושבור, שאליו התלווה צחוק מקרקר ומגן כחול מנצנץ שהקיף אותם.

אתם רואים את זה?

מתוך הבור המתפורר שבמרכז אזקבאן, יותר ממאה סוהרסנים עלו לאוויר, נראים לחלק כמו מסה עצומה של גופות, בית קברות מעופף; נראים לאחרים כמו צבר של היעדרויות שיצרו קרע אחד עצום בעולם בעודם מחליקים מעלה.

...This

קולו של קוסם עתיק ורב עוצמה הרעים מזמור נורא, וכדור עצום של אש לבנה-מוזהבת נורה מחור בקיר של אזקבאן, חסר צורה לרגע לפני שהחל ליצור כנפיים.

...Is

ההילאים הפעילו קללה נוגדת-נוגדת-כבידה שנבנתה לתוך לחשי ההגנה של אזקבאן, שביטלה את כל לחשי התעופה שלא הוטלו עם הסיסמה ששונתה לאחרונה.

העילוי מהמטאטא של הארי נעלם.

כוח הכבידה, מצד שני, נותר כשהיה.

העלייה של המטאטא שלהם האטה, החלה להאיץ מטה, החלה להפוך לנפילה.

...My

אבל הלחשים ששמרו על הכיוון של המטאטא ואיפשרו ניווט, הלחשים ששמרו על הרוכבים מחוברים למטאטא והגנו עליהם מהתאוצה, הלחשים האלה עדיין תיפקדו.

!BROOMSTICK

הארי לחץ על מתג ההצתה של טיל הדלק המוצק, מודל ברזוקר *PFRC*, מסוג N, המונע בתרכובת הנעה של אמוניום-פרכלוראט, תוצרת ג'נרל טכניקס, שחובר למטאטא הדו-מושבי מדגם נימבוס X200 שלו.

ואז היה רעש.